

[Jes Schmidt]

cering inden for samfundet. Det er at bemærke i denne situation, den højtærede minister nævnte det, at amtet også gav et tilskud. Ja, det ser nu meget bedre ud, end ministeren gør det til. Sønderjyllands amt giver faktisk det tilskud til det tyske biblioteks arbejde frivilligt, som det ville være forpligtet til, hvis loven også var gældende for det tyske mindretals centralbibliotek. Derfor kan vi kun – og det gør vi også – tage hatten af for den forståelse, Sønderjyllands amt har vist over for det tyske mindretal i denne sag. Men det falder lidt vanskeligt – jeg håber, det bliver forstået – at tage hatten af for de tilskud, som man siden 1967–68 fra statens side giver til mindretallet. Det blev vedtaget i 1968, at man skulle yde et tilskud på 30.000 kr. Dette tilskud er vokset i løbet af årene til 40.000 kr., og nu kan enhver jo kigge i finanslovsforslaget fra i år under kulturministerens budget. Der sker en vældig forhøjelse på årsbasis igen, en forhøjelse, som faktisk skildrer den stilling, som ministeren indtager over for mindretallet i denne sag. På årsbasis bliver tilskuddet for et bibliotek med et årligt budget på 2,2 mill. kr. og med et udlån på 230.000 bøger forhøjet med – jeg håber, at de ærede medlemmer holder sig fast i stolen – 400 kr. på årsbasis. Jeg synes, det siger noget om berettigelsen af det lovforslag, jeg her er fremkommet med.

Jeg imødeser med spænding den behandling, man giver dette lovforslag i udvalget. Jeg har da sikkert ikke opfundet de vises sten, men lovforslaget er formet sådan, at det faktisk giver kulturministeren alle muligheder for at indrette det så praktisk, at det passer godt ind i behandlingen og i udbygningen af denne lov.

Jeg takker selvfølgelig min gruppekollega hr. Melchior for den store støtte, han giver forslaget, og jeg synes, at hans formuleringer er nogle, man skulle lægge mærke til også under udvalgsarbejdet.

Jeg vil også gerne takke hr. Bernhard Baunsgaard for den hjertevarme og den tydelige forståelse for situationen, som han bragte til udtryk.

Takken til hr. Poulsgaard falder mig lidt mere vanskelig. Jeg kan kun sige, at man nede i Sønderjylland med stor interesse vil tage ad notam, hvad hr. Poulsgaard har sagt. Selv kan jeg takke, fordi han har kaldt mig en rar og pæn mand, men jeg kan ikke få

ind i hovedet, at dette faktiske nej, som han kommer med, passer ind i fremskridtspartiets hidtil forkyndte politik om støtte til mindretallene. Hvis jeg har opfattet hr. Glistrups og andre fremskridtsfolketingemedlemmers udtalelse om tilskud til mindretal rigtigt, skal enhver stat betale til det mindretal, der lever inden for dette lands grænser og ikke noget ud over det, så ud fra disse retningslinjer burde fremskridtspartiet praktisk taget med fuld musik kunne gå ind for at støtte mit lovforslag, men nu ser jeg altså hr. Poulsgaard og den højtærede minister i én front. Det er et opbyggeligt og hyggeligt billede, som man ikke oplever så tit.

Der blev af hr. Poulsgaard antydnet noget om, hvad det danske mindretal fik i bibliotekstilskud syd for grænsen. Jeg agter ikke at gå ind i en sammenligning her fra denne talerstol, og det gør jeg ikke, fordi jeg er jo ikke repræsentant her for den slesvig-holstenske landsregering og heller ikke for forbundsregeringen. Jeg er heller ikke repræsentant for det danske mindretal. Hvis der er nogen i denne sal, som ønsker information om dette fra mig som privatmand, som redaktør af en af grænselandets aviser, kan man selvfølgelig få det, men det er ikke min opgave at tage stilling til, hvad et mindretal syd for grænsen får.

Jeg forstår ikke helt hentydningerne til kontaktudvalget for det tyske mindretal. Nu hører jeg til dem, der ved, jeg vil ikke sige alt, men næsten alt om kontaktudvalgets opståen, for jeg har været med til alle forhandlinger her i København om dette, men hvorfor skulle det pludselig være noget anstødeligt, at vi trækker i samme snor? Jeg mærkede ikke noget til en sådan opfattelse, da jeg den 14. marts 1974 fremførte netop de samme argumenter, som jeg gør her i dag. Da var der ingen, der havde sådanne indvendinger.

Sammen med den tak, jeg har at rette til næsten alle ordførere, skal mit håb være, at man i kulturudvalget giver mit forslag en saglig behandling, der svarer til den sympati, som man har udtalt, og finder frem til en rimelig ordning. Hvis det ikke bliver mit lovforslag, så i hvert fald en anden ordning, som i grænselandet kan anses for rimelig, og som man her fra den danske stat virkelig også kan være bekendt. Den stilling, som ministeren her har indtaget, kaster i hvert